

катъ сжщи лъвъ е разяренъ,
и въ тоя мигъ, съ куршумъ ударенъ,
той пада мъртвъ — трупъ студень!
До него върната му дружка —
строшена сабя тамъ лежи;
въ ржка си стиска пълна пушка,

за нищо вече не тжи.
Луната свѣтлина разпрѣсва
надъ падналитѣ синове,
и въвъ нощъта сражотна, късна —
къмъ вѣченъ сынъ ги тя зове!

Ненчо Савовъ.

Застаналъ тамъ нейде на края
съ лопата и кирка въ ржце,
зидарьтъ упорно дѣлбае
коравото земно лице.

По скелитѣ ловко възлиза,
стенитѣ отъ тухли реди,
бетоннитѣ плочи излива,
къмъ покривитѣ бързо върви.

Въ дълбокитѣ черни окопи
насипва циментовъ бетонъ,
на твърди и здрави основи
изгражда величественъ домъ.

Най-последъ възправя се горе,
на върха поставя вѣнецъ
и погледъ зарѣйва въ простори,
катъ мждъръ свѣтовень творецъ.

И вижда той, какъ по земята,
изъ гмежа на людския родъ,
растатъ градоветѣ, селата,
въ напора на мощния трудъ.

Недѣлчо Беневъ.

